

alb scrobit, tras peste o pătură de lână cenușie, ca o văduvă hindusă în doliu. Obaid dispăruse, iar nenorociții, evident, aveau să mă suspecteze pe mine.

Îi poți bănuși de orice pe oamenii noștri în uniformă, dar niciodată c-ar avea imaginație.

FORMULARUL PD 4059

Raport despre absenții nemotivați sau disparițiile fără cauze obiective

Anexa 1

Declarație a subofițerului-cadet Ali Shigri, Pak Nr. 898245

Subiect: Investigație asupra circumstanțelor în care cadetul Obaid-ul-llah a devenit absent nemotivat

Locul unde a fost înregistrată declarația: Celula nr. 2, Camera Principală de Gardă, Popota Cadetilor, Academia Forțelor Aeriene Pakistaneze

Subsemnatul, subofițer-cadet Ali Shigri, fiul colonelului Quli Shigri, decedat, afirm solemn prin prezenta și declar că, la semnalul de deșteptare din dimineața zilei de 31 mai 1988, eram ofițer de serviciu. Am sosit la orele 06.30 fix; pentru a inspecta Escadronul „Furia”. În timp ce inspectam al doilea rând, am observat că eșarfa de la centura sabiei mele era slăbită. Am încercat s-o strâng. Eșarfa mi s-a rupt în mână. Am fugit spre dormitorul meu, ca să-mi iau o altă eșarfă și i-am strigat cadetului Atiq să preia comanda. Am ordonat ca escadronul să execute pasul pe loc. Nu mi-am găsit eșarfa de rezervă în dulap; am observat că dulapul cadetului Obaid era deschis. Eșarfa lui se afla unde trebuia să fie, pe primul raft, în colțul din dreapta, în spatele caschetei cu șnur aurit. Pentru că mă grăbeam, nu am observat nimic ilegal în dulapul său. Am observat, însă, că poezia de pe latura interioară a ușii dulapului său lipsea. Nu mă interesează poezia în mod deosebit, dar, ținând cont de faptul că Obaid era colegul meu de cameră, știam că îi plăcea să afișeze

în fiecare lună o nouă poezie în dulapul său, pe care întotdeauna o lua de acolo înainte de inspecția săptămânală a dulapurilor. Deoarece Procedurile Operaționale Standard ale Academiei nu se referă la afișarea poeziilor în dulapurile din dormitoare, nu am raportat această chestiune mai devreme. M-am întors la ora 06.43 și am găsit întregul escadron stând în poziție indiană. Le-am spus tuturor să se ridice imediat și să ia poziția de drepți, iar cadetului Atiq i-am reamintit că poziția indiană era ilegală ca pedeapsă și că el, în calitate de comandant de escadron în exercițiu, ar fi trebuit să cunoască regulile. Mai târziu, l-am recomandat pe cadetul Atiq pentru o panglică roșie; copia recomandării poate fi atașată prezentei anexe.

Nu aveam timp pentru un apel nominal în acel moment, pentru că rămăseseră numai șaptesprezece minute până când trebuia să ne prezentăm pe platoul de adunare. În loc să îndrept Escadronul „Furia” spreopotă în pas de marș, le-am ordonat tuturor să se miște în pas alergător. Deși purtam sabia la instrucția tăcută¹ din acea zi și nu aveam voie să merg în pas alergător, am alergat împreună cu ultimul rând, ținându-mi teaca la o distanță de șase țoli de corp. Locțiitorul Comandantului ne-a văzut de pe motocicleta sa Yamaha și a încetinit când a trecut pe lângă noi. Am ordonat ca întregul escadron să salute, dar Locțiitorul Comandantului nu mi-a întors salutul și a făcut o glumă despre sabia și cele două picioare ale mele. Gluma nu poate fi reprodușă în această declarație, dar menționez acest fapt pentru că au apărut unele îndoieli în timpul interogatoriului, legate de faptul dacă într-adevăr am însoțit escadronul sau nu.

Militarilor din Escadronul „Furia” le-am dat patru minute pentru micul dejun, iar eu însumi am așteptat pe treptele care duceau la sala de mese. În acest timp, am stat în poziție pe loc repaus și am revizuit mental comenzile pentru instrucția din ziua respectivă. Este vorba de un exercițiu pe care l-am învățat de la locotenentul Bannon, detașat pentru instrucție. Deși nu există comenzi verbale în instrucția tăcută, vocea interioară a comandantului trebuie să rămână la

¹ Complex de mișcări efectuate sincronizat de către detașamentul de militari, mai ales cu manevrarea armamentului, fără comenzi verbale.

intensitatea 5. Nu trebuie să-i fie audibilă, evident, persoanei care stă lângă el. Îmi practicam în continuare cadența tăcută, când escadronul a început să se adune în fața sălii de mese. Am făcut o inspecție rapidă a escadronului și am găsit un novice cu o felie de pâine prăjită în buzunarul cămășii de uniformă. I-am infundat pâinea prăjită în gură și i-am ordonat să facă rostogoliri înainte, fără să rămână în urma escadronului, cu care m-am îndreptat în marș către platoul de adunare.

I-am predat comanda sergentului de zi, care i-a condus pe militari în marș către depozitul de armament, ca să-și ia carabinele. Abia după recitarea din Coran și după intonarea imnului național, în timp ce detașamentul de instrucție tăcută se împărțea în două formații, sergentul de zi a venit să mă întrebe de ce cadetul Obaid nu se prezentase la datorie. Urma să fie cap de coloană pentru repetiția de instrucție din acea zi. Am fost surprins, pentru că tot timpul crezusem că el se afla deja în escadronul pe care tocmai i-l predasem sergentului.

– Se prezintă la raport ca fiind bolnav? m-a întrebat sergentul.

– Nu, domnule sergent, am răspuns eu. Sau, dacă se prezintă, eu nu știu nimic despre asta.

– Și cine ar trebui să știe?

Am ridicat din umeri și, până să apuce sergentul să mai spună ceva, locotenentul Bannon a anunțat că sectorul tăcut era constituit. Trebuie să menționez că majoritatea sergenților de instrucție din Academia noastră nu apreciază eforturile depuse de locotenentul Bannon în încercarea lui de a organiza propriul nostru detașament de instrucție tăcută. Aceștia nu sunt de acord cu tehnicile lui de instrucție. Nu înțeleg faptul că nimic nu-i impresionează pe civili mai mult decât o prezentare de instrucție tăcută și că noi avem multe de învățat din experiența locotenentului Bannon ca șef al sectorului de instrucție de la fortul Bragg¹.

După instrucție, m-am dus la infirmerie, ca să verific dacă nu cumva cadetul Obaid se declarase bolnav. Nu l-am găsit acolo. În timp ce ieșeam de la

¹ Centru de instrucție militară al Armatei Statelor Unite, situat în statul Carolina de Nord.

infirmierie, l-am văzut pe novicele din escadronul meu stând în zona de așteptare cu bucățele de pâine prăjită vomitate pe pieptul cămășii sale de uniformă. S-a ridicat în picioare ca să mă salute, iar eu i-am spus să rămână așezat și să nu se mai facă de răs.

Deoarece cursul de Formare a Caracterului începuse deja, în loc să mă duc la sala de curs, m-am întors în dormitorul meu. I-am cerut omului nostru de serviciu, căruia îi spunem Unchiul Scrobeală, să-mi repare centura și m-am odihnit o vreme în patul meu. Am verificat, de asemenea, patul lui Obaid, noptiera și dulapul lui, în căutarea unui indiciu oarecare despre locul unde s-ar fi putut afla el însuși. Nu am observat nimic necuvenit în aceste locuri. Cadetul Obaid câștigase concursul pentru cel mai ordonat dulap din toate escadroanele încă din primul său semestru la Academie și totul era aranjat în conformitate cu manualul dulapului de dormitor.

Am urmat toate celelalte cursuri din acea zi. Am fost trecut prezent la cursurile respective. La Studii Regionale, ni s-a vorbit despre Tadjikistan și renașterea islamismului. La Studii Islamice, ni s-a ordonat să facem studiu individual, profesorul nostru, Maulana Hidayatullah, fiind supărat pe noi, pentru că, în momentul intrării sale în clasă, unii cadeți cântau o variantă obscenă a unui cântec popular de nuntă.

În timpul instrucției de după-amiază, am fost convocat la biroul Loctiitorului Comandantului. Mi s-a cerut să mă prezint în pas alergător și m-am prezentat acolo în uniformă.

Loctiitorul Comandantului m-a întrebat de ce nu-l trecusem absent pe cadetul Obaid la inspecția de dimineață, de vreme ce el nu era prezent.

I-am spus că nu făcusem apelul.

M-a întrebat dacă știam unde se afla cadetul Obaid.

Am răspuns că nu știam.

M-a întrebat unde fusesem eu însumi între momentul ieșirii de la infirmerie și începutul cursului de Formare a Caracterului.

I-am spus adevărul.

Mi-a cerut să mă prezint la camera de gardă.

Când am ajuns acolo, cadetul de serviciu de la camera de gardă mi-a cerut să aștept în celulă.

Când l-am întrebat dacă eram în stare de arest, cadetul de serviciu a răs și a făcut o glumă despre salteaua din celulă, care avea prea multe găuri. Gluma respectivă nu poate fi reprodusă în această declarație.

După o jumătate de oră, a sosit Loctiitorul Comandantului și m-a informat că eram sub atență supraveghere și că voia să-mi pună câteva întrebări despre dispariția cadetului Obaid. Mi-a spus că, dacă nu-i spuneam adevărul, avea să mă predea Serviciului Intern de Informații, iar cei de acolo m-ar fi spânzurat de testicule.

L-am asigurat de întreaga mea cooperare. Loctiitorul Comandantului m-a interogată timp de o oră și patruzeci de minute despre activitățile lui Obaid și prietenia mea cu el și a vrut să știe dacă observasem ceva ciudat în comportamentul acestuia, în ceea ce el a numit „zilele care au dus la dispariția lui”.

I-am spus tot ce știam. A ieșit din celulă la sfârșitul sesiunii de întrebări-și-răspunsuri și s-a întors după cinci minute cu câteva foi de hârtie și un creion; mi-a cerut să scriu tot ce se întâmplase în acea dimineață și să descriu în detaliu unde și când îl văzusem ultima dată pe cadetul Obaid.

Înainte de a părăsi celula, Loctiitorul Comandantului a vrut să știe dacă aveam eu însumi vreo întrebare. L-am întrebat dacă aveam posibilitatea să particip la repetiția pentru instrucția tăcută, pe care o pregăteam pentru inspecția anuală a președintelui. I-am cerut să-l informeze pe locotenentul Bannon că puteam să lucrez în continuare la cadența tăcută în celulă. Loctiitorul Comandantului a făcut o glumă despre doi marinari și un săpun într-o toaletă de la fortul Bragg. Nu mi s-a părut că se aștepta de la mine să rād, așa că nu am rās.

Prin prezenta, declar că l-am văzut ultima dată pe cadetul Obaid când stătea întins pe pat, citind o carte de poezie în limba engleză, în noaptea dinaintea dispariției sale. Cartea avea o copertă roșie, pe care era ceva ca un fel de umbră alungită a unui bărbat. Nu-mi aduc aminte care era titlul cărții. După ce s-a dat stingerea, l-am auzit cântând, cu o voce joasă, un vechi cântec indian. I-am cerut să tacă. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc, dinainte să adorm, este că fredona cântecul în continuare.

A doua zi dimineată, nu l-am mai văzut, iar activitățile zilnice mi le-am descris cu exactitate în această declarație, în prezența co-semnatarului.

În încheiere, doresc să menționez că, în zilele care au precedat dispariția fără vreun motiv plauzibil a cadetului Obaid, nu am observat nimic suspect în comportamentul acestuia. Cu doar trei zile înainte să fie declarat absent nemotivat, a primit a patra lui panglică verde pentru că luase parte în mod activ la Activitățile Literare de După Cină (ALDC). Făcuse planuri să mă invite la sfârșit de săptămână să mâncăm o înghețată și să vedem împreună filmul *Where Eagles Dare*¹. Dacă avea vreun plan de a absenta nemotivat, cadetul Obaid nu mi l-a împărtășit mie și, din câte știu, nici altcuiva.

De asemenea, doresc să afirm cu umilință că statutul de arestat este inoportun și că, dacă nu mi se permite să mă întorc în dormitorul meu, ar trebui să mi se permită să păstrez comanda detașamentului de instrucție tăcută, pentru că bătăliile de mâine sunt câștigate cu practica de astăzi.

Declarație co-semnată și confirmată ca martor de
Comandantul de Escadron Karimullah,
Locțiitor al Comandantului,
Academia Forțelor Aeriene Pakistaneze

---

¹ Film de spionaj despre al Doilea Război Mondial (1968), în regia lui Brian G. Hutton, avându-i în rolurile principale pe Richard Burton și Clint Eastwood.

Viața este în mâinile lui Allah, dar...

UNU

PRECIS CĂ ESTE CEVA ÎN NEREGULĂ CU NENOROCIȚII ĂȘTIA DE comandanți de escadron, ceva ce-i face să creadă că, dacă te încuie într-o celulă, și-și lipesc gura împuțită de urechea ta, și-ți urlă în ea ceva de mamă, pot afla toate răspunsurile. Acești comandanți care nu au nici un escadron de comandat sunt, în general, motiv de tristețe. Propria lor lipsă de calități de conducător este cea care îi oprește la jumătatea carierei, lăsându-i fără nici o direcție și obligându-i să treacă de la o unitate de instrucție la alta, în permanență adjuncți ai unui comandant sau ai altuia. Centurile îi dau de gol, slăbite și lăsate în jos, copleșite sub greutatea burdihanelor. Sau beretele, atât de atent poziționate, încât să le ascundă cheliile strălucitoare. Planurile lor utopice legate de câte un masterat la seral și câte o viață nouă se străduiesc din greu să țină pasul cu avansările ratate și perspectivele de pensionare.

Priviți urmele de salată de fructe de pe pieptul torționarului meu, deasupra buzunarului din stânga de la cămașa de uniformă, și-i puteți citi întreaga biografie. Insigna gălbejită de parașutist este singurul lucru pe care și l-a câștigat în afara cazărmii. Medaliile de pe rândul întâi au venit, pur și simplu, și i s-au atârnat singure în piept. Le-a primit pentru că era prezent: Medalia pentru a 40-a Zi a Independenței; Medalia pentru Aniversarea Escadronului; Medalia pentru că Astăzi-Nu-Am-Făcut-Laba. Apoi rândul al doilea, de roade ale muncii depuse și ale calităților sale de conducător: una pentru organizarea unui turneu de